

„Ticho!!!“

Slyšíte někdy ticho? V dnešní době je to docela těžké. Úplné ticho slyšeli asi jen naši předkové, kdy ještě nebyla elektřina, telefony, automobily, technoparty a vůbec všechna technologie, co nás dnes obklopuje svým hlukem.

Ticho je stav bez jakéhokoli zvuku a přesto ho můžeme vnímat. Ticho má své nenahraditelné místo uprostřed tónů v hudbě, nebo během řeči, známá je také „minuta ticha“ za někoho zemřelého. Ticho často nastane po bouři, nebo lidé umlknou úžasem před něčím, na co nenacházejí slov. Musíme se však naučit tichu naslouchat, být pokojní, vždyť přece nemusíme stále mluvit, nebo něco poslouchat. A časem zjistíme, jak pravdivé je Boží slovo z knihy Zjevení: „Stojím přede dveřmi a tluču, zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu.“ (Zj 3,20)

Je známý jeden příběh ze života francouzského katolického kněze Jeana Maria Vianneye, zvaného „farář arský“. Je o starém sedlákovi, který trávil hodiny a hodiny v kostele, v tichu, nehnutě tam seděl, nic neříkal a jen naslouchal. Kněz se ho zeptal: „Co tam stále děláte celé ty hodiny?“ Starý sedlák mu vysvětlil: „Dívám se Bohu do tváře, on se dívá na mne, a jsme oba šťastni.“

Toho však můžeme dosáhnout jen tehdy, když se naučíme být alespoň trochu tiší a naslouchat svému srdci. Jestliže je Ježíš Kristus vtělené Slovo Boha, jeho lásky, tak Maria je vtělené mlčení. Slovo se vždy musí narodit z ticha, aby tak mohlo vyniknout.

Kdo má uši slyš, naslouchej...

A kéž je ušaté především vaše srdce.

Vaše sestra Benedikta